

Guds hus

Luk 2:42-52; 1 Sam 3:1-10; Heb 3:1-6; Ps 84:2-5

Det märkliga år som ligger bakom oss kan beskrivas på många sätt. Man skulle kunna använda dagens tema *Guds hus* för att knyta an till vad som har hänt under 2020. Det har varit ett år då Forsbrokyrkans församling försökt att sälja ett Guds hus. Församlingen har försökt sälja Vallstakyrkan, men det är en affär som inte riktigt har kunnat avslutas p.g.a. köparens svårigheter att få ett annat hus sålt.

2020 har även präglats av svårigheter att mötas i Guds hus. Pandemirestriktioner hindrade Gudstillbedjare över hela världen från att tillbe i Guds hus och i skrivande stund sätter dessa restriktioner fortfarande sin prägel på Forsbrokyrkans församling. Jag anar att vi är flera som ser fram emot att få mötas till fysisk gudstjänst och tillbedjan när möjlighet ges och kanske inte enbart för att vi ser fram emot att få möta och återse varandra. Kanske en och annan även upptäckt att det är möjligt att sakna en plats för gemensam tillbedjan. Det går naturligtvis alldeles utmärkt att tillbe Gud i slott och koja, villa och hyreshus, skog och köpcenter, ja, överallt, och detta har vi fått möjlighet att träna mycket på under det gångna året. Men det är något särskilt med att få tillbe tillsammans på en plats avsedd för tillbedjan.

Där stillas den längtan som körledaren ger uttryck för i dagens psaltarpsalm: ²*Ljuvlig är din boning, Herre Sebaot!*
³*Jag förtärdes av längtan till Herrens förgårdar...* ⁵*Lyckliga de som bor i ditt hus och alltid kan sjunga ditt lov* (Ps 84:2-3, 5).

Naturligtvis kan inget hus rymma Skaparen av himmel och jord, men det hus där tillbedjan är sann och levande blir ett hem för både Gud och människa. Där hör vi hemma. Där är gott att vara.

När kung David en gång för länge sedan drabbades av en längtan efter att få bygga ett Herrens hus blev svaret negativt. Gud behövde inget hus och David hade blod på sina händer. Men sonen Salomo skulle trots allt få bli byggherre (1 Krön 22:7-10) och han byggde ett magnifikt tempel. Men när den babyloniske kungen, Nebukadnessar, drabbade folket förstördes templet (år 587 f.Kr.) och de skatter som då fanns kvar fördes bort till Babylon.

Ca 50 år senare, omkring 537 f.Kr., tillät den persiske konungen, Kores, judarna att återvända till sitt hemland. Under ledning av ståthållaren Serubbabel inleddes återuppbyggnaden av templet och efter diverse förhinder kunde det nya templet invigas år 515 f.Kr. Serubbabels tempel eller det andra templet som det också kallades var större än Salomos tempel, men kunde inte mäta sig med detta i prakt och utformning. De kärler som bortförts under Nebukadnessar kom dock på plats igen och gudstjänstfirandet återupptogs.

Men inte heller detta tempel fick stå orört. När den romerske fältherren Pompejus erövrade Jerusalem år 63 f.Kr. skadades templet svårt. Åren gick och år 19 f.Kr. satte Herodes den store igång ett stort byggnadsprojekt där den mest ambitiösa delen var ett storslaget nytt tempel. Som vi tidigare konstaterat var Herodes hård, grym och skoningslös och inte särskilt omtyckt av det judiska folket. Möjligen försökte han ställa sig in hos

judarna genom att bygga det nya templet men det lyckades inget vidare.

Arbetet inleddes alltså år 19 f.Kr. och det mesta var gjort tio år senare, men det färdigställdes inte helt förrän år 64 e. Kr. Det var sex år innan templet, tillsammans med staden, ödelades av romarna. Under Jesu tid var det alltså inte helt färdigställt men ändå praktfullt att skåda och det är där vi finner en tolvårig Jesus i dagens evangelium, väl tillfreds i sin Faders hus. Men hur hamnade Han där egentligen?

Vi kan tycka att det verkar oerhört märkligt att Hans föräldrar tappar bort honom på det sätt som texterna antyder, men det behöver inte vara så märkligt egentligen. Maria och Josef var hängivna judar och hade firat påsk i Jerusalem vilket en hängiven jude borde göra. Varje judisk man skulle egentligen fira tre högtider i Jerusalem varje år (5 Mos 16:16), men för den fattige var detta inte lätt att praktisera och därför prioriterade man oftast påskan.

Till och från dessa högtider reste man i karavaner. Släktingar och t.o.m. hela byar reste tillsammans och man hjälptes åt att se efter varandras barn. Kvinnorna och barnen gick först och bestämde takten. De yngre och äldre männen följde efter. Lukas berättar att Jesus var tolv år vid det här tillfället och det innebar att Han kunde ha rört sig mellan de två olika grupperna utan att någon egentligen saknade Honom. När man så anlände till den första vandringsdagens mål - vilket förmodligen inte var så långt bort (kanske en tretimmars vandring) - så uppdagades det att pojken var borta och man fick vända åter för att leta rätt på Honom.

Man finner Honom i templet – en självklarhet för Jesus. *Varför skulle ni leta efter mig? Visste ni inte att jag måste vara hos min fader?* För föräldrarna är det inte lika självklart. De tycks inte hänga med i det för Honom logiska resonemanget. Jesus uppvisar en anmärkningsvärd mognadsnivå. De som lyssnar till Honom häpnar över Hans förstånd och Hans svar. Men det är viktigt att vi kommer ihåg att Han fortfarande var en yngling. Han behövde växa och mogna ytterligare innan det var dags att träda fram för den offentliga tjänsten. GT-texten berättar hur profeten Samuel som barn behövde hjälp och vägledning innan han lärde känna Herrens röst. Det är rimligt att hävda att även Jesus behövde få tid att växa i sin relation till Fadern. Lukas berättar ju också hur *Jesus blev äldre och visare och vann Guds och människors välbehag.*

Många år senare stod Jesus i samma tempel, buren av den mognad Han behövde och jämförde sin egen kropp med den tempelbyggnad som skulle fungera som ett bödens hus (Joh 2:16-22). Han talade om sin förestående död och uppståndelse, men inte heller då förstod man vad Han menade. Förhoppningsvis förstår vi lite mer, vi som sitter med facit i hand. Jesu kropp kan förvisso beskrivas som ett Faderns tempel. Han är ju sann Gud av sann Gud. Men även våra kroppar kan beskrivas som Guds boningar. Minns episteltexten som beskrev de troende som Kristi hus, så länge de behåller den frimodighet och stolthet som hoppet ger.

I 1 Kor är Paulus om möjligt ännu tydligare och talar om den troendes kropp som ett tempel åt den helige Ande (1 Kor 6:19). Om Gud vill att vi ska vara Hans tempel, då finns det anledning att vi är aktsamma med våra kroppar.

Ett tempel är ju något magnifikt som bör behandlas med värdighet. Din kropp är ett sådant tempel. Behandla den med värdighet. Ta hand om den och vårda den. Något som är extra viktigt i dessa pandemitider! Vi kan glädjande nog även konstatera att Han som vill bo i templet är angelägen att hjälpa till med underhållsarbetet. Att tillbe i ett Guds hus är ett ypperligt underhållsarbete. Men när det inte går får vi fokusera extra mycket på att våra "tempelkroppar" får vara bönehus. När vi upptäcker att Fadern trivs utmärkt där blir det lätt att be.

Så låt oss ta hand om oss själva men inte bara oss själva! *Tänk inte bara på ert eget bästa utan också på andras*, säger Paulus i en annan text som hör till dagen (Fil 2:4). En sådan uppmaning blir extra aktuell i dessa dagar. Vi får hjälpa varandra på det sätt vi kan. Och när vi inte riktigt vet vad vi kan göra så kan vi alltid be för varandra. Kanske någon tycker att det är meningslöst att be? Gud kan väl inte bry sig om våra böner? Om Han gjorde det skulle väl världen se annorlunda ut? De erfarna bedjarna hävdar dock att bön aldrig är förgäves. Vår bön förändrar och förvandlar, både oss själva och världen.

Så låt ditt tempel vara ett bönehus där Fadern kan känna sig hemma. Det tempel som är du är inte byggt för att stå tomt. Amen.